

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

gerne sige om det, der er sket i Sommer, nemlig at der skulde være tilført Hjemmemarkedet for faa Svin, at man glemmer for det første, at i ca. 30 Uger, fra Begyndelsen af Sommeren og indtil nu, er der ud over de almindelige Svin, der er tilført den københavnske Kødby, tilført ca. 4 000 Mellemstykker i hver Uge. Disse Mellemstykker udgør efter de Meddelelser, jeg har faaet fra officiel Side, ca. to Femtedele af et helt Svin. Det vil altsaa sige, at de udgør ca. 1 500 Svin om Ugen, som altsaa er tilført det københavnske Marked ud over de almindelige Svin. Man har i de sidste Par Maaneder beklaget sig over, at Prisen er gaaet op, skønt Noteringen ikke er gaaet op. Dette hænger ganske simpelt sammen med, at Markedet i Sommermaanederne fik tilført disse Mellemstykker, samtidig med at der blev tilført Markedet et ret stort Antal Svin, fordi der var for mange Svin til Eksport, hvilket har medført, at man i Virkeligheden gennem Maaneder her i København har haft en Pris, der laa længere nede end den Pris, man opnaaede i England. Det er klart, at naar dette ophører og man kommer op paa Noteringen, saa føler Forbrugerne naturligvis, at nu er Flæsket steget, og de skal betale mere, og det skal de ogsaa, men endnu er vi ikke kommet op paa de Priser, vi faar i England. Jeg vil gerne have, at dette skal staa klart, fordi jeg tror, det er af Betydning for begge Parter, baade for Producenter og Forbrugere, at faa Klarhed over, hvorledes Forholdene her ligger, saa at der ikke skabes mere Misforstaaelse og Utilfredshed paa begge Sider af Plankeværket end højst nødvendigt. Før vi fik disse Ordninger, laa Prisen herhjemme ca. 10 Øre over den, som noteres for første Klasses Svin i England — nu taler jeg slet ikke om det, der ligger længere nede, for der ligger Prisen betydeligt under —, altsaa for den samme fine Vare laa Prisen ca. 10 Øre over. Nu er der nogen, der vil mene, at det er urimeligt, at vi skal betale 10 Øre mere, men det gør vi heller ikke, for i England betaler man naturligvis noget mere end Noteringen, man betaler Fragten og saa meget, at Slagterierne kan give et Overskud, og hvis man lægger det til, kommer man op paa en halv Snes Øre mere end Noteringen.

Naar man ser paa, hvordan det er gaaet i Aarene efter Ordningernes Gennemførelse, vil man se, at i 1933—34 blev der tilført Hjemmemarkedet saa mange Svin, at man ikke engang for første Klasses Varer naaede Noteringen og slet ikke de 10 Øre. I 1935,

hvor Mængden af Svin var gaaet ned, kom man 2 Øre over Noteringen, men ikke 10 Øre. 1936 er det første Aar, hvor man har været oppe paa de 10 Øre over Noteringen, men i de Maaneder, der er gaaet af 1937, har Gennemsnitsprisen ligget 7 Øre under Noteringen, det vil altsaa sige betydeligt under det, man plejer at betale herhjemme. Saa kan man naturligvis anføre, at nu er vi kommet saa højt op med Priserne paa Flæsk, at der kan være Grund til at nedsætte Priserne paa Hjemmemarkedet. Jeg vil nu meget advare herimod. Jeg tror, det vil være urigtigt af den Grund at have een Pris her paa Hjemmemarkedet og en anden i England. Men jeg vil dernæst tilføje, at hvis man ser paa Noteringerne nu og tidligere, viser det sig, at Prisen paa Flæsk ligger 7—8 pCt. over Priserne i 1929, men til Gengæld ligger Noteringerne i de sidste Maaneder for de 3 andre Varer, Smør, Æg og Slagtekvæg, henholdsvis 20, 30 og 14 pCt. under Priserne i 1929. Jeg kan nu ikke se, man kan beklage sig over, at Landmændene faar for meget for deres Varer, og at det skulde være ubilligt, at de for Flæsket faar 8 pCt. over Priserne i 1929, naar Produktionen samtidig er gaaet betydeligt ned — den ligger nu 25 pCt. under 1929 —, og de samtidig for de 3 andre Hovedvarer faar gennemsnitligt 20 pCt. mindre. Om Detailprisen ligger højere nu end i 1929, tør jeg ikke udtale mig om, det har jeg ikke undersøgt, men det er i hvert Fald ikke Landbruget, der faar Fordel af det, hvis den gør det, og det kan heller ikke være Landbrugets Skyld.

Det ærede Medlem Hr. Grønning spurgte, om der ikke var nogen Linie i Regeringens Politik. Jo, det er der, men det ærede Medlem maa ikke tro, at det er klogt at anlægge den samme Linie, gennemføre de samme Regler inden for de forskellige Ordninger — det vilde det ærede Medlem sikkert heller ikke, hvis det var ham, der havde Magten. Man maa selvfølgelig indrette sig saaledes, som det er bedst for hver enkelt Produktionsgren. Man kan ikke for en Produktionsgren, der er begrænset, træffe de samme Regler som for en Gren, hvor der er ubegrænsede Produktionsmuligheder. Derfor har man med Hensyn til Korn og Smør, hvor Produktionen er fri, anlagt den Linie, at man sikrer Minimumspriser, men saaledes at disse Priser ikke sættes alt for højt op, thi saa maatte man naturligvis gaa til ogsaa at sætte Maksimalpriser, og dernæst yder man foruden en vis mindre Støtte til Afsætningen af Kvæg et betydeligt Millionbeløb til Kvæg-